

den, der af en eller anden Grund foretrækker borgerlig Ægteforening, først skal melde sig ud af Folkekirken. Lige saa uheldigt, som denne saakaldte tvungne kirkelige Vielse virker og har virket, vil efter Mindretallets Mening Indførelse af tvungen borgerlig Ægteforening være, idet dette vilde være at paatvinge Befolkningen en Form for Giftermaals Indgaaelse, som dens Flertal ikke ønsker. Hensynet til de andre nordiske Lande, hvor man har indført den fakultative Ordning, gør ogsaa, at Mindretallet anbefaler Folketinget at stemme for Lovforslaget paa dette Punkt.

Mindretallet anbefaler dernæst Tinget at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 51, medens hele Udvalget — undtagen Krohn — stiller Ændringsforslaget under Nr. 56, idet man finder den af Landstinget i Lovforslaget som § 64 indsatte Bestemmelse om Tillæg af $1\frac{1}{2}$ Aar til Skilsmissefristerne, for saa vidt der i Ægteskabet er Fælles- eller Adoptivbørn under 18 Aar, for mindre heldig i sin Konsekvens og ønsker tilstræbt ensartede og faste Regler for alle.

Endvidere anbefaler Mindretallet at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 52 under Hensyn til, at Fristerne efter Flertallets Ændringsforslag til § 54 bliver sat til henholdsvis $1\frac{1}{2}$ og $2\frac{1}{2}$ Aar efter lovformelig Separation, og man derfor anser Fristen i Lovforslagets § 55, hvor der kun foreligger en faktisk Adskillelse, for at være for kort i Forhold til de foreslaede Frister i § 54.

Et *Mindretal* (Kammersgaard, Helga Larsen, L. D. Rasmussen, Vilhelm Rasmussen, og Trier) maa tage Afstand fra, at kommunaløkonomiske Forhold skal kunne være afgørende for, om Ægteskab skal tillades eller ikke, og stiller derfor Ændringsforslag Nr. 14 om, at Lovforslagets § 19 udgaaar.

Et *Mindretal* (Mathilde Hauschultz, Holstein og Krohn) kan ikke tiltræde Landstingets Affattelse af Lovforslagets § 21⁵, men foreslaar Lovforslaget paa dette Punkt ført tilbage til Forslagets oprindelige

Form (Ændringsforslag Nr. 21). Mindretallet vilde i og for sig foretrække, at Lovforslagets § 11 udgik, idet man forudser, at Bestemmelsen vil medføre en Del Ulemper uden at naa det tilsigtede Resultat — navnlig vil der uden Tvivl fremkomme adskillige urigtige Attester. Men da de sagkyndige er tilbøjelige til at mene, at det er en Nødvendighed at have en saadan Bestemmelse, har Mindretallet bøjet sig herfor, men maa saa ogsaa kræve en Bestemmelse, der virkelig kan have nogen Mulighed for at komme til at virke efter Hensigten, og det mener Mindretallet ikke, den af Landstinget vedtagne Regel vil kunne, navnlig naar man lader Lægeerklæringen bero hos den paagældende selv og ikke hos den Myndighed, hos hvem de andre Bevisligheder beror.

Et *Mindretal* (Holstein) deler den af Radikale og Socialdemokrater hævdede Grundbetragtning, at den retslige Ulighed mellem ægte og uægte Børn i størst muligt Omfang bør søges ophævet. Vægtige individuelle og samfundsmæssige Grunde taler herfor, saa vist som ethvert Barn, moralsk set, er ægte, hvad enten det er Frugten af en lovformelig eller ulovformelig Forbindelse. Men Mindretallet tror, at den fuldstændige juridiske Gennemførelse af dette moralske Grundsynspunkt vil vise sig at støde paa uoverstigelige praktiske Vanskeligheder. Til Støtte for denne sin Opfattelse, som her ikke nærmere skal udvikles, henviser Mindretallet dels til talrige Indlæg fra ansete teoretiske og praktiske Jurister under Forarbejderne til Loven om uægte Børns Retsstilling, bl. a. en indgaaende Afhandling af Birkedommer Aug. Goll i „Det nye Aarhundrede“, dels til de i Norge indvundne vistnok lidet tilfredsstillende Erfaringer for en saadan Lovgivnings Virke-maade.

Derimod er Mindretallet en ubetinget Modstander af en Lovregel som den i nærværende Lovforslags § 2 formulerede, dels fordi det moralske Forhold mellem Mand og Kvinde i Løbet af det sidste